

var det, som om hun blev overfaldet af Svimmelhed; hun satte sig tungt ned paa et af de smaa Trætrin, der førte fra Havegangen op til Højen.

Time efter Time blev hun siddende her — ubevægelig, med Hovedet i sine Hænder, mens Efteraarsvindens Sus drog tungt gennem Trækronerne oven over hende.

Ved Solnedgang rejste hun sig og gik ind imod Huset. Hun skulde overnatte hos sine Forældre, i sit gamle Værelse, hvor hun havde sovet som ung Pige. Først den næste Dag vilde Anes Mand komme med sin Baad for at føre hende over til hendes fremtidige Hjem.

Hun hentede en lille Bylt Klæder i det tomme Sovekammer, gik derpaa ud i Stalden og sagde Farvel til Søren, der nu var blevet Stedets Eneherre, og forlod Præstegaarden.
